

JUNIORII CULTURII DE SÂMBĂTĂ

Ianuarie 2015 – nr. 3

Editori:

Laura Andreea STOICA

Daria STEMATE

Leontina GRIGORESCU

Secretar de redacție:

Laurențiu CIOBANU

SUMAR :

1. Prof. Ionuț CRISTACHE – Argument: O poveste...
2. [Daria STEMATE – Basmul are alte trăsături](#)
3. [Iuliana Elena DUMITRAȘCU – Despre iarnă](#)

4. [Laura Andreea STOICA – În cinstea cui sărbătorești Crăciunul?](#)
5. [Leontina GRIGORESCU – Sedimente](#)
6. [Ionela Cristina MILITARU – Special guest: Christmas](#)
7. [Alexandra NEAGU – Dragă iarnă,](#)
8. [Roxana Florentina CLOPOTARU – Locul ei](#)
9. [Cristina Anghel – Un poem...](#)
10. [Diana Dăscălescu – Pentru că „trebuie”...](#)
11. [Larisa Ioana MILEA – Ambiție pură](#)
12. [Alina PREDA – Dincolo de superficialitate](#)
13. [Andrei Mihail RADU – Un poem](#)

ARGUMENT - Ionuț CRISTACHE – O poveste...

Le spun, de fiecare dată, elevilor mei povestea care urmează. S-ar potrivi și pentru cei care strâmbă din nas atunci când aud cuvântul intelectuali. Unii sunt, chiar, mari bărbați politici, sus, în fruntea bucatelor... Bei o cafea cu mine? Aceasta este povestea... Un profesor de filosofie, în fața elevilor săi... A luat un borcan mare, gol și l-a umplut cu mingi de tenis. E plin? i-a întrebat el. Apoi, a turnat în borcan o cutie cu pietricele, care au umplut golurile rămase. E plin? a continuat să întrebe. A mai luat o cutie cu nisip și a umplut borcanul. E plin, i-au răspuns elevii lui. A luat două cești pline cu cafea și le-a turnat, umplând borcanul definitiv. Elevii au râs. Profesorul le-a mai vorbit astfel... Acest borcan e viața voastră, mingile de tenis sunt lucrurile importante, familia, copiii, prietenii, sănătatea. Pietricelele sunt alte lucruri care contează pentru voi, casa, mașina, serviciul, iar nisipul este restul lucrurilor mărunte. Dacă veți începe cu nisipul, nu veți mai avea unde să puneți mingile de tenis și pietricelele. La fel este și în viață, dacă îți irosești timpul și energia pentru lucrurile mici, nu vei mai avea vremea potrivită pentru lucrurile importante. Stabilește-ți prioritățile, restul nu este decât nisip! Un elev a întrebat, totuși, ce reprezentau cele două cești pline cu cafea? E simplu, i-a răspuns profesorul de filosofie, ele vor să arate că, oricât de plină ar fi viața ta, este loc întotdeauna pentru două căni de cafea, împreună cu prietenii...

Daria STEMATE – Basmul are alte trăsături

Prâslea cel voinic a ieșit în piață la 1 Mai ca să vândă merele de aur. I-a părut rău desigur, însă nu mai avea ce mânca împreună cu soțioara lui, prințesa salvată de zmeu. Spera să le dea la un preț bun mai ales că, se gândea el, nu ar avea concurență. Ajunge acolo și descoperă cu stupeoare că, printre lanțuri de bicicletă, mașini de tocat și sute alte de nimicuri, se dau și o grămadă de replici chinezești ale prețioaselor sale obiecte; iar lumea nu cumpără de la el pentru că le dă prea scump. I-a și zis cineva: „Ce le dai, nene așa scump? Ce-ai făcut ca să le-aduci aici – te-ai cățărat pe munte?”

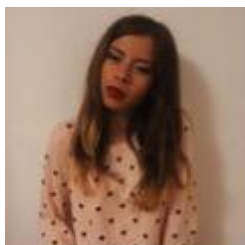
„Da...”, face Prâslea nedumerit, m-am luptat cu trei zmei, am salvat prințesele și am hrănit o pasăre imensă cu propria-mi carne ca să mă aducă sus, în lumea asta!”

„Ei, mă cac în pasărea ta! Nu-mi spune că te-ai luat la bătaie și cu Putin pentru ele!”

Omul pleacă râzând batjocoritor, iar Prâslea rămâne descurajat de vorbele ăluia. În ziua aia se duce acasă și-i spune prințesei că nu a reușit să vândă merele de aur – o să mai încerce însă. Ei locuiesc acum într-un apartament dintr-un bloc muncitoresc pentru că statul le-a luat castelul, spunând că este proprietate culturală și că va ridica mult turismul în România. Acum este înconjurat de restaurante și pensiuni de trei stele și se duc studenții să-și facă majoratele acolo. Iar Prâslea plătește chirie din banii câștigați cu greu pe un șantier unde se construiește o biserică. După asta va vedea el ce va face... S-a dus la bancă să depună merele, însă cei de acolo i-au spus că nu știu ce dobândă trebuie să plătească – i-a spus asta un tip în costum care semăna izbitor cu zmeul din poveste! Prâslea nu mai este sigur dacă într-adevăr a ieșit la suprafață din lumea căpcăunilor în care el și prințesa au fost prizonieri. Așa că se duce să caute pasărea aia care să-l scoată...

DARIA STEMATE e o fată frumoasă și delicată, stă în prima bancă, e în clasa a XII-a, la CARABELLA și i-a apărut deja prima carte...

Iuliana Elena DUMITRAȘCU – Despre iarnă

Iarna e frig și nevoie de căldură, e sfârșitul anului, acoperirea naturii în alb, e un tărâm părăsit de păsările călătoare, e un tablou nedefinit atârnat pe peretele ficțional al timpului trecător, al vieții ce se scurge în voia sa. E IARNA... E anotimpul cel mult așteptat în care copiii încă mai cred în Moș Crăciun, iar adolescenții tânjesc după timpul mult apus când și ei credeau în Moș Crăciun și așteptau de cu seară, treji, gata să îl prindă în „flagrant” pe Moșu` și cadourile mult râvnite. Iarna e momentul în care toți ne facem timp pentru familie; e dorința de a bea un pahar de vin fiert cu prietenii, de a face cozonaci cu mama, de a viziona filme de Crăciun și de a face cadouri pline de semnificație. Cred că iarna e singurul anotimp în care simțim nevoia de afecțiune, din toate părțile, multă, multă, să fie... Vrem să facem lucruri care să ne facă fericiți, ne gândim de

altfel și la fericirea celorlalți. În fiecare iarnă știm că tradițiile ar trebui să rămână aceleași, dar noi le schimbăm în fel și chip, păstrând doar un gust amar al anilor trecuți, când totul era altfel, era mai bine, mai puțin, dar mai bine. Acum ne aruncăm banii pe mâncăruri fel de fel, facem curățenie „de la zero” cu o săptămână înainte, așteptăm colindătorii cărora trebuie să le dăm bani din ce în ce mai mulți, pentru ca să dă bine, cumpărăm multe artificii și dacă ne duce capul ne deschidem și o „afacere” cu petarde și le aruncăm după domnișoare în noaptea de Colindețe. Nu mai luăm covrigii pe care oamenii au dat bani, pentru ca suntem mari și e rușine, ne văd ceilalți și tot așa... După toată această muncă, unii dintre noi se așază la masă, mănâncă un sfert din ce au pregătit și merg la somn. Unde e spiritul de sărbători? Nu vreau să ajungem în punctul în care o să sărbătorim toate acestea doar pentru că trebuie. Uneori ne mirăm de ce lucrurile sunt așa cum sunt. Noi suntem de vină. Nu știm să ne mai bucurăm de nimic, de absolut nimic. Mimăm, și mimăm bine, o fericire inexistentă.

De altfel, iarna este pentru unii anotimpul în care s-au născut, când au venit pe lume și au adus bucurie în sufletele părinților. E momentul în care se înfiripă cele mai frumoase relații, dar și momentul în care ne dorim să avem aproape pe cineva sau pe cel sau cea pe care l-am sau am pierdut-o pe drum. Iarna e iubire, e frig, dăruire și credință. Bucurați-vă de fiecare iarnă ca de ultima și iubiți mai mult în fiecare zi, împărțiți zâmbetele și nu uitați să faceți fapte bune! Împărțiți ceea ce aveți cu acei care nu au și și-ar dori!

IULIANA ELENA DUMITRAȘCU este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin CARABELLA”, din Târgoviște...

Laura Andreea STOICA – În cinstea cui sărbătorești Crăciunul?

A fost Crăciunul! Toată lumea vorbește despre portocale, cozonaci, curățenie, șorici, colindători, bradul împodobit, cheltuieli sezoniere. Copiii așteaptă nerăbdători să primească în dar alte lucruri de care nu au nevoie, femeile intră într-o stare de panică generală ca totul să fie perfect în ultima săptămână din an și cu toții visăm acea zăpadă feerică în seara de Ajun, care bineînțeles, nu va apărea decât prin ianuarie. Și, ca întotdeauna, ne va prinde din nou Crăciunul ca pe niște zombii oboșiți, nemulțumiți, sătui de stat în bucătărie și spălat vase după musafiri, în ciuda dorinței universale de a ceva mai bun, mai darnic, mai primitiv. Deși trec din nou pe lângă locuințele împopoțonate cu zeci de luminițe, anul acesta simt că spiritul Crăciunului nu mai este același ca atunci când eram copil.

Am intrat într-o fază nostalgică după vremurile în care așteptam cu nerăbdare un Moș, alias 007, după acele ierni geroase când grupurile de colindători se mai înghesuiau încă pe la porți și strigau: „Primiți cu Dinamo?” Îmi lipsesc râsetele copiilor mulțumiți de covrigii primiți și trenulețul din sănii făcut de noi, care de cele mai multe ori sărea de pe linie. Îmi lipsesc

bătăile crâncene cu bulgări de zăpadă, când ajungeam acasă degerați și târam omătul prin toată casa după noi. Cel mai mult mă întristează faptul că puștii de acum n-au habar ce înseamnă bucuria Crăciunului. Nimeni nu mai merge să vestească nașterea Mântuitorului, n-am mai văzut copiii cu sănii și oamenii de zăpadă sunt și ei pe cale de dispariție.

Și ar mai fi ceva, primordial... Sărbătoritul lipsește din gândurile noastre. În cinstea cui sărbătorim noi Crăciunul? În cinstea lui Ghiță? În cinstea Moșului? În cinstea sarmalelor? Eu am învățat că îl sărbătorim în cinstea lui Iisus, comemorând nașterea Celui care a venit să aline și să umple de pace și dragoste inimile noastre. La ce ne-ar folosi o masă încărcată și o casă împodobită dacă inima noastră e goală? Prea ne-am învățat să ne mințim că suntem fericiți de Crăciun... Dar nu ai cum să fi fericit când inima ta e rănită, când oamenii te dezamăgesc, când vezi că eforturile nu-ți sunt apreciate și când ești nemulțumitor față de tot ce ai. De Crăciun nu ai cum să fi fericit fără o inimă și o minte care să se gândească la nașterea lui Iisus!

Anul ăsta, te provoc să faci ceva diferit! Uplete-ți casa cu oameni care n-au ce să-ți ofere în schimb și dăruiește-le lor tot ce ai mai bun! Împrumută bucuria magilor și imaginează-ți că vocile colindătorilor sunt vocile îngerilor care au cântat în urmă cu peste 2000 de ani la căpătâiul lui Iisus. Lasă deoparte toate îngrijorările și iubește viața pe care ai primit-o în dar. E așa de scurtă ca să ne permitem să o consumăm cu nimicuri... Măcar de data asta dedică aniversarea adevăratului sărbătorit, și nu ție!

LAURA ANDREEA STOICA este o domnișoară de CARABELLA (clasa a XII-a), energică, hotărâtă și totuși visătoare...

Leontina GRIGORESCU – Sedimente

E decembrie deja. Niciodată până acum nu am simți așa de puternic „că timpul zboară”. Oare îi e bine? După ce trece prin existența fiecărui om unde se duce? Unde îl poartă aripile atât de grăbite? Poate ajunge în același loc cu diminețile luminoase și cu visele frumoase din miezul nopților. Trec toate... E o lume a clepsidrelor. Imediat ce închei ceva, nisipul începe să se scurgă în defavoarea ta. Alergi, faci slalom printre obstacolele banale și treci mai departe. Însă, cele ce nu pot fi ocolite sunt urmele alertei în care trăim. Urme ce mult prea des se transformă în cicatrici vizibile.

Nemilosul Timp mutilează planuri, dă peste cap obiective ce palpită de speranțe. Cunoști senzația imediată alergării? Atunci când pur și simplu simți că inima ți-a fost smulsă din cutia toracică și lăsată la întâmplare în gât, iar plămâni nu mai fac față nevoii tale de oxigen? Ei bine, pentru mine toată această chinuitoare simțire este asemenea cursei pentru timp. Nu-i așa că ai impresia că ai absentat? Că nu poți să motivezi, să oferi demonstrații pentru a arăta cum a ars fitilul lui 2015? Oare este în avantajul nostru să mai numerotăm anii, să punem etichete zilelor?

Azi este ultima miercuri 9 a anului. Peste un minut acum va fi atunci. Și se termină din nou și începe din nou. Mor și se nasc. Cele vechi lasă locul celor noi. Viitorul se micșorează, trecutul adună sedimentele și are grijă să se transforme treptat într-un uragan. Se termină anul infinitului. Pregătim încă o dată terenul urărilor și gândurilor pozitive, pline de curaj. Sărbătorim din nou, petrecem din nou, spălăm iar semnificațiile veridice și ne lăsăm prinși de comercial. Vom fi iarăși buni și caritabili doar pentru câteva săptămâni.

La sfârșitul lunii ianuarie lumea va reveni la normal, la superficial. De ce se întâmplă așa întotdeauna? Oare pentru că dăm uitării a nu știu câta oară la rând faptul că Mântuitorul se naște și se răstignește pentru noi în fiecare zi, iar noi alegem să revenim la căință și credință doar atunci când trebuie să vină și Moș Crăciun? E din nou vorba despre timp, timp care contorsionează mentalități și adevăr.

Acum e momentul fericirii, al întoarcerii acasă, al iertării și al curajului de a ne întoarce la noi. E momentul timpului immortalizat în sunete de clopoței și în glasuri de copii. Măcar cum să dăm timp timpului! Haideți să îi deschidem porțile spre necunoscut prin fericire! Ai grijă cum închei anul, eu doar sper că o vom face cu toții în acordurile veseliei și ale speranței. Haideți să urăm acestor sfinte sărbători oameni fericiți!

La mulți ani luminați!

LEONTINA GRIGORESCU este elevă în clasa a XII-a (E), la „Carabella” târgovișteană...

Ionela Cristina MILITARU – Special guest: Christmas

Crăciunul a devenit, din nefericire, o etichetă a fericirii forțate, a faptelor bune fără esență, a cadourilor oferite dintr-un efect de turmă, din sentimente apărute pe baza instinctului reciprocității, al datoriei. Însă, omul, prin structura sa sufletească, are nevoie de stabilitate, de siguranța faptului că va inspira sentimente nobile chiar dacă timpul se va transforma într-un inamic. Altfel, de ce ne-am dori să primim și să oferim iubire pe o perioadă limitată, impusă de o realitate religioasă care, acum, a devenit un subiect valorificat superficial, de mass-media? Iubirea nu e în aer, ci în suflet. El nu ia o pauză imediat după magia lunii Decembrie, ci continuă să simtă. E atât de naiv, încât, bulversat fiind de aceste schimbări, nu mai știe cum să reacționeze, iar singura lui opțiune e detașarea sau tristețea. Sau amândouă.

Suntem atât de slab instruiți în a iubi, încât am ajuns să considerăm o dovadă plauzibilă a acestui sentiment un cadou împachetat într-o hârtie cu Moș Crăciun sau cu un brad perfect, însă de ce simțim nevoia să oferim obiecte și nu amintiri? De ce o cană și nu o dimineață împărtășită în jurul unei căni de ceai? De ce o haină și nu o îmbrățișare? De ce ieri și nu mâine? Cred că știu o parte din adevăr, chiar dacă aș putea fi considerată egoistă: pentru că, deși avem nevoie de garanții, ne temem să le dăruim.

Un obiect nu vatămă sufletul, ci îl consolează, îl amăgește pentru o clipă, poate chiar îl anesteziază prin fericirea zărită în ochii celuilalt. Însă, această iluzie a sărbătorilor are un efect atât de meschin, încât conștientizarea lui doare: nu suntem capabili să fim buni, ci doar în aparență. Odată ce magia dispare, simțim mai acut cruntul adevăr. Suntem ancorați într-o realitate dăunătoare, pe care nu o putem vindeca, ci doar atenua, deoarece Crăciunul nu ne învață să fim mai buni, ci ne impune. Aceste reguli nescrise dobândesc astfel un caracter sacru pentru om, deoarece acesta se complăce în condiția supusului, fiind singura convenabilă, în acord cu o existență confortabilă, fără salturi emoționale. Nu putem schimba o lume pe care nu ne permitem să o cunoaștem, chiar dacă împărtășim aceeași ipocrizie: dorim să împrumutăm o fericire de o clipă, pentru care să nu depunem niciun efort, însă pentru care vrem să fim apreciați. Vrem să fim prezenți chiar dacă visăm. Dar, deși pare un cliché, ne putem modela propria personalitate. Nu în luna Undrea, ci întotdeauna, în fiecare azi. Nu e imposibil, ci e greu. Însă limitele au fost create pentru a fi depășite, nu înrădăcinate într-o gândire „circulară”. Așadar, de ce nu îți deschizi inima? Zâmbește cu ochii, nu ironic. Privește oamenii cu încredere, nu îi mai evita, asta îi rănește, îi face să se simtă inferiori. Oferă o floare atunci când simți, nu în momentul în care ți-o cere rațiunea. Învață să ceri iertare, nu favoruri. Vorbește cu tine, află condițiile sufletului tău, pentru ca, în cel mai înalt stadiu al evoluției tale, să ajungi să îți iubești inima. Atunci vei fi pregătit să oferi, pentru că ști de ce ai tu nevoie. Astfel, vei realiza că opusul iubirii nu este ura, ci lipsa ei. Vei conștientiza faptul că adevărata atmosferă de Crăciun este creată de mirosul de brad și de portocale, nu de cel al cadourilor.

Atunci sufletul se simte acaparat de o realitate căreia nu îi aparține, este obosit să facă ceea ce i se cere, pentru că trebuie să compenseze momentele în care i-a uitat menirea, e nevoit să iubească până la delir, pentru ca, după ce himera dispare, să fie anihilat de o societate ce pune accentul pe o rațiune bolnăvicioasă, distructivă. Fă Crăciun în fiecare zi, distribuie fericire și iubire necondiționată, cântă, stai cu familia, apropie-te de prieteni, lasă-i să te vadă pe tine, nu umbra ta. Fă vizite bunicilor, nu îi lăsa să remarce diferențele dintre generații, transformă-i în copii, oferă-le dulciuri. Iubirea va deveni, la final, un liant între tine și fericirea ta. Vei trăi pentru a vedea bucurie. Vei fi părtașul unor sărbători permanente...

IONELA CRISTINA MILITARU este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Alexandra NEAGU – Dragă iarnă,

Îți mulțumesc că-mi ești părtașă la miile de pribegii, îți mulțumesc că arunci din ciurul tău gerul, care mă face mai puternică; că-l lași să-mi înghețe mâinile păcătoase și obrajii rușinoși; mă faci să-mi reamintesc de copilărie, de Crăciun, de frumosul mărunț, dar în același timp colosal în bogăție lăuntrică.

Fulgi de gheață, fulgi de vise, presărate în serile cu ger, cu vin fierț și scorțișoară, în serile oamenilor iubitori de oameni, de viață și de bradul verde, parfumat, strălucitor, ca ochii copiilor. Iarna se țes amintirile, iarna se întâlnesc doi îndrăgostiți pe o

bancă în parc, iarna se încep poveștile cu „Au fost fericiți... până la următoarea ninsoare!”, când actul se repetă, cu aceleași personaje, cu aceiași ochi blânzi și dulci, dar cu un an în umbră, un an de mii de pribegii... un an îngreunat de mii de pași, de schimbări, de el și ea, de el-ea, de el fără ea, de ea singură pe aceeași bancă, până se revine la ei.

Așa e iarna, când totul e o poveste mărunță, născută din amintiri, trăită acum sau clădită din visuri. Așa e iarna, cu mere coapte, globuri, clopoței și portocale decojite de cei dragi. Așa e iarna, iubire multă, atenție pentru cei din jur și antiteză între frigul de afară și căldura de acasă, acasă în sufletul omului bun.

Alexandra NEAGU este elevă în clasa a XI-a E, la Colegiul Național „Constantin Carabella”- Târgoviște...

Roxana Florentina CLOPOTARU – Locul ei

Așează-ți inima, române

La loc de cinste și păstrare.

Și pune-acolo, într-un cufăr,

Săbii și puști, și felinare.

Adu-ți aminte c-ai citit,

Când erai mic, niște povești.

Ce-ai zice dac-ai încerca,

Istoria să le-o găsești?

Au fost izbite în războaie,
Și rupte și lipite iar,
Așa cum inima se-nmoaie
Ca și cusută pe-un ștergar.

Ștergar cusut de-a ta bunică,
De mâinile-i reci și crăpate,
Ce știu tot de la o bunică
Secretele țării secate...

Secată de milă și dor,
De cei ce-au înfruntat durerea
Până când moartea au învins
Și-au cucerit atunci puterea.

Luând ușor firul poveștii,
De la bunic-ai învățat,
C-au existat războaie grele
Dar și oameni demni de urmat.

Avea și ea, demult, bunică,
S-i povestea ce grea e viața,
Când foc de arme și de gânduri
Îți înnegrește dimineța.

Dac-ai trăit când lumea veche
Avea și ochi, și gând de lut,
Te poți numi înotător
În râul cu lacrimi de plumb.

Războaiele-au cusut istorii
Ce nu vor rătăci-n pământ.
Vor căuta răzbunătorii
Celor ce zac pe sub mormânt.

Să prinzi din zbor cartea, române
Să-nalți istoria pe steaguri,
Să aduni viață din ruine
Și s-o împrăștii pe meleaguri.

Să ții aproape tot poporul,
Unit și sfânt, și închinat.
Și-adună-ți inima, române
Cea pusă veșnic la păstrat...

*ROXANA FLORENTINA CLOPOTARU este elevă în clasa a XI-a, la Colegiul Național
„Constantin Carabella”, din Târgoviște...*

Cristina Anghel – Un poem...

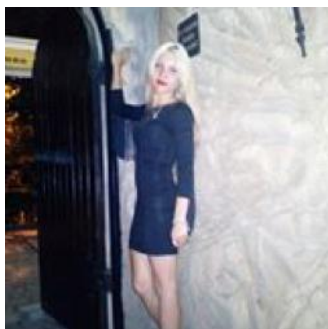
PAGINI ALBE

Am văzut o altă față a soarelui,
Sau aceeași strălucire cu alți ochi.
Am imprimat lumina lui
Pe o pagină cu amintiri
Și am legat-o-n carte.
Răsfoiesc uneori paginile ei,
Privesc fiecare poză în parte
Ca să îi descopăr înțelesul.
Mă trezesc râzând
Când o rază de lumină
Zăbovește-n ochii mei.
De le-aș arunca pe toate
Și-aș pune în loc noi pagini
Albe și neimprimate
Cu lumini,
Celelalte
Ar zbura în Univers,
Sau ar arde în căldura soarelui?
Nu le-aș rupe niciodată,

Căci sunt pagini cu lumină.
Și ce m-aș face fără ele
Când m-afund în întuneric?
Încep să pictez soarele.
Vreau să termin până o să apună
Sau până o să se ascundă
După ierni și ploii,
Ca să pot păstra
Amintirea crudă
A feței lui adevărate.
Și-am să pun un semn de carte
La pagina unde l-am desenat,
Ca să mă pot întoarce
Să îl revăd
Până când vor trece ploile.
Și de n-or să treacă,
O să știu că l-am văzut cândva...
Și o să râd din nou
Când amintirea razei lui
Va zăbovi în ochii mei.

CRISTINA ANGHEL este elevă în clasa a XI-a la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Diana Dăscălescu – Pentru că „trebuie”...

Într-o zi, doamna profesoară de franceză m-a întrebat cum de mai am timp să scriu poezii sau să citesc, acum că sunt în clasa a XII-a, nu „trebuie” doar să învăț? I-am răspuns senină că prefer să fac un lucru din plăcere, decât să fac un lucru pentru că „trebuie”, că pun pe primul loc mulțumirea și fericirea sufletească, nu părerea celor din jurul meu, care se uită strâmb când iau o notă medie pentru că am citit și nu am avut dispoziția necesară să învăț la materia respectivă. I-am mai spus că știu chiar și să renunț uneori la ceva ce „trebuie” pentru ceva ce mă mulțumește și mă face să mă simt

bine. Doamnei profesoare i s-a părut destul de îndrăzneț acest lucru (eu cred că m-a apreciat, deși nu a arătat asta).

De fapt, „trebuie” ăsta, e folosit cam greșit, cred eu. E plasat în niște contexte care de multe ori nu sugerează o lege sau o regulă, ci doar se dorește ilustrarea curajului persoanei care îl folosește, sau uneori mândria funcției pe care o are. Am cunoștințe care cred că a avea nota zece pe linie, indiferent de mijloace, îi aduce pe treapta perfecțiunii, nu că acest nivel ar exista în realitate, și că asta valorează mai mult decât a face sau a învăța un lucru din plăcere. Cică „trebuie” să obțină doar nota 10.

Acest tip de persoane nu știu să arunce un refuz din când în când, sau să își spună adevărata lor opinie, indiferent de cum sună ea. Din punctul meu de vedere, în loc să își coloreze viața, și-o transformă într-una monotonă, alb-negru. Nu vreau să sune a jignire, căci nu este altceva decât propria mea părere. M-am cam săturat de situațiile în care dacă obțin nota 8, iar o perfecționistă obține nota 10, ea se holbează la mine și mă vede un om fără valoare, aproape incultă. Uneori mă amuză teribil pentru că spre deosebire de ea, știu să îmi hrănesc sufletul cu artă, literatură, muzică și uneori sport. Poate că acea notă de 8 a fost luată după o noapte în care nu m-am putu dezlipi de o carte bună, mult mai importantă pentru mine decât o anumită materie, care sunt convinsă că nu îmi va folosi mai departe, sau pe care știu că nu o pot învăța la școală într-un mod plăcut, ci doar acasă, explorând din proprie inițiativă acel domeniu din care face parte.

Tot acest gen de persoane cred că a învăța înseamnă a toci. Eu cred că a învăța înseamnă a aprofunda acasă o informație, cu care la școală s-a încercat să ni se atragă atenția. Am învățat în timp că e bine să refuz când simt, că e bine să fac ce îmi place, că e bine să fiu EU în oricare situație în care sunt implicată, că e bine să îmi spun părerea, că e bine să nu mă las călcată în picioare, că e bine să știu să mă descurc singură și că nu există perfecțiune. Deci, verbul ăsta „trebuie” nu este degeaba impersonal. El nu e pentru persoane. E pentru roboți...

DIANA DĂSCĂLESCU este elevă, în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin CARABELLA”, din Târgoviște...

Larisa Ioana MILEA – Ambiție pură

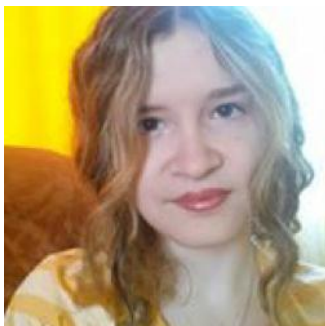
Capitulez, sunt învinsă, mă retrag, refuz, nu sunt capabilă, renunț... Regret să te anunț, dragă soartă, dar nu o să auzi din gura mea nicio afirmație de genul celor de mai sus. Sunt de un infinit de ori mai încăpățânată decât poți fi tu de nemernică uneori, iar cea mai bună parte este: îmi place nespun acest lucru. Mă simt bine să știu că pot să lupt, deși armele de care dispun nu sunt palpabile și nu pot provoca răni fizice nimănui. Am un soi de voință „monstru” care îmi servește drept propulsor. Am început să-mi trăiesc viața într-un ritm obositor, dar nu țin neapărat să mă plâng. Haosul pe care sunt nevoită să-l înfrunt mi-a ajuns un tovarăș incontestabil. Mereu acolo să îmi demonstreze că pot mai mult decât credeam că pot. Dezordinea nu mă omoară, ci mai degrabă mă face să mă simt vie.

Uneori mă întreb unde încap atât spirit de războinică. Unele persoane ar spune că exceseleucid și adevărul e că în mod conștient m-am lăsat ucisă de dorința de revoltă, dar am renăscut sub proprii mei ochi dornică de un milion de alte revolte, cărora nu le voi permite să rămână la statutul clasic de idee. Ar fi o crimă să nu le transform în realitate și, deși îmi surâde gândul de a deveni o criminală, am în plan să ucid principiile învechite și toxice. Toată lumea strigă sus și tare „vrem o schimbare”, iar eu vreau să le respect dorința. Păcat, însă, că nimeni nu vrea să-mi acorde atenție, dar nu-i nimic. Am destulă răbdare. Voi răbda și voi avea grijă să arat lumii una din fețele schimbării, cea din viziunea mea. Nu voi forța pe nimeni să îmi adopte opinia, ci vreau să stârnesc controverse, să provoc dezbateri pline de inflăcărare și să trezesc, în fiecare dintre cei ce tânjesc după inovații la tot pasul, spiritual creator.

Nu capitulez. Nu sunt învinsă. Nu mă retrag. Nu refuz. Sunt capabilă. Nu renunț.

LARISA IOANA MILEA este elevă în clasa a XI-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

Alina PREDA – Dincolo de superficialitate

Privită în complexitatea sa, dimensiunea sufletească a unui om e formată dintr-o rețea foarte densă de idei, credințe, păreri și reprezentări ale noțiunii de bine și de frumos, care-i asigură echilibrul emoțional și chiar și pe cel rațional al existenței. Toate acestea sunt insuflate de

către exterior. De către mediul ambiant, familie, educație, religie, toate modelează noțiunile de moralitate și imoralitate în inima ta încă de când ești un copil mic, frumos și neștiutor. Și inocent...

Și cu toate acestea, nu simți că trebuie să fie ceva puțin greșit? Adevărul e prea vast ca să fie cuprins atât de ușor, iar realitatea e relativă, filtrată prin prisma subiectivității fiecăruia. Și atunci, dacă tu crești cu niște concepții formate de alții, mai poți spune că ești stăpânul propriei tale puteri de judecată? Iar ceea ce este și mai răscolitor ar trebui să fie faptul că mulți oameni uită, sau nu vor, să pătrundă dincolo de stratul de superficialitate care însoțește prejudecățile și să analizeze un lucru înainte să-și formeze o opinie. Probabil că aceasta este o gravă problemă actuală, lipsa de a discerne informațiile pe care le primești, de a judeca un anumit aspect al realității nu obiectiv – pentru că faci parte din realitate – dar pe cont propriu.

Și astfel se creează diferențe sociale și se pun bazele marginalizării. Nu poți înțelege un lucru fără a-l fi experimentat vreodată și niciodată nu îl vei înțelege dacă pornești cu o idee fixă și greșită. Aș putea da nenumărate exemple, atât la stadiul de generalizare, ci și ca obiceiuri și tradiții țărănești, dar sunt sigură că în adâncul inimii tale aceleași lucruri îți răsar în minte. De ce nu este bine să speli rufe duminică? De ce doar prin frecventarea bisericii poți găsi cadrul de manifestare a credinței? De ce toți americanii sunt proști? De ce toți romii formează treapta de jos a societății? De ce nu trebuie să treci pe sub o scară și de ce o pisică neagră sau o oglindă spartă aduc ghinion?

Mulți oameni ignoră, mulți oameni se tem, mulți oameni nu știu să gândească pe cont propriu, iar un copilăș este deschis atâtor posibilități, el este extrem de curios și explorează lumea înconjurătoare într-o frenezie și încântare aproape dionisiace. Unde a dispărut acea sete de cunoaștere? Îmi e greu să îmi imaginez că dispare odată cu trecerea anilor, când e clar o trăsătură intrinsecă a spiritului uman. Sau poate că e vorba de faptul că e mai ușor să judeci decât să înțelegi cu adevărat. Poate că nu e atât de simplu, dar empatia e o caracteristică a noastră, iar secolul în care trăim este unul al tehnologiei, al progresului, al schimbării.

Am ajuns într-un moment în care informația circulă atât de rapid, iar noile generații sunt atât de precoce, încât să fie trist să nu fi broad-minded și să crezi, în continuare, în ghinionul adus de o nevinovată pisică neagră sau în generalizări false. Și ar fi la fel de dezamăgitor să nu pui la îndoială totul, să nu cauți răspunsuri, să nu-ți folosești creativitatea. Chiar și acel copil mic, aflat la început de drum, privește cu ochi mari în toate părțile, înregistrând realitatea, pe care deși nu o înțelege ca un om mare, o răsuțește și o adaptează propriei sale personalități.

Alina PREDA este elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Național „Constantin Carabella”, din Târgoviște...

